

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีผลสรุปของการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และแนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนี้

1.1 สภาพบริบทของผู้เรียน พบว่า

ตาราง 17 สรุปสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์

ไทยพุทธ	ไทยมุสลิม	ไทยจีน
นักเรียนไทยพุทธที่ชอบภาษาอังกฤษเป็นการ	นักเรียนไทยมุสลิมส่วนหนึ่ง	สำหรับกลุ่มนักเรียนไทยจีน
ชอบส่วนตัวเห็นประโยชน์	มีความกระตือรือร้นน้อย ไม่ให้	มีแรงขับและแรงจูงใจ
ของภาษาอังกฤษ ภาษา	ความสำคัญกับการเรียน	มีความกระตือรือร้นสูง
ท้องถิ่นได้ของนักเรียน	ทั้งๆ ที่มีต้นทุนการออกเสียง	ใช้ความชอบส่วนตัว ศึกษา
จะไปรบกวนการใช้	ทางภาษาดี และอีกส่วนหนึ่ง	ภาษาจีนจากครอบครัวบ้าง
ภาษาอังกฤษบ้างแต่ไม่มาก	ใช้จุดแข็งทางการออกเสียง	ซึ่งภาษาจีนหรือภาษาที่หนึ่ง
และนักเรียนไทยพุทธมี	สร้างเชื่อมั่นในการเรียน	ของพ่อแม่ที่ใช้อู่ที่บ้าน
โอกาสใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน	และเป็นผู้ฝึกให้เพื่อนนักเรียน	ช่วยในการออกเสียง
น้อยมาก	คนอื่นๆ และบางครั้ง	ภาษาอังกฤษได้ดี
	จะฝึกพูดภาษาอังกฤษ	
	ภายในบ้าน	

ส่วนสภาพบริบทโดยรวมนั้น พบว่านักเรียนทั้งสามกลุ่มชาติพันธุ์เรียนตามตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ใช้เนื้อหา กิจกรรม และสื่อที่หลากหลาย นักเรียนใช้วิธีการฝึกจากเพื่อนที่เก่งและมีประสบการณ์มากกว่า ทำแบบฝึกหัด และใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง ฝึกจากการอ่านหนังสือนอกเวลา (External Reading) และเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการต่างๆ ที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนและนักเรียนให้ความเห็นว่าการให้การให้แทรกวัฒนธรรมท้องถิ่นเข้าไปในเนื้อหาที่เรียนจะได้ศึกษาสิ่งที่อยู่รอบข้าง และสามารถสื่อสารกับคนที่อยู่ต่างถิ่นได้ถูกต้อง เพราะได้เรียนเรื่องราวที่อยู่ในท้องถิ่นของตนทำให้เข้าใจและเพิ่มคำศัพท์ในเรื่องดังกล่าวให้กับตนเองมากยิ่งขึ้น

1.2 ปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถแบ่งออกเป็น 4 ทักษะย่อย คือ 1) ทักษะการฟัง นักเรียนฟังบทสนทนาไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ฟังสำเนียงการออกเสียง (accent) ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนไม่เหมือนกันซึ่งหลากหลายมาก วิธีแก้ปัญหาคือให้นักเรียนท่องคำศัพท์เพื่อให้คุ้นเคยกับการออกเสียงคำศัพท์ หากดูภาพยนตร์ VCD เจ้าของภาษาต้องให้นักเรียนดูซ้ำหลายๆ ครั้ง นอกจากนี้ให้นักเรียนดูคำถามในแบบฝึกหัดก่อนการฟัง เพื่อช่วยให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่ายขึ้น จัดกิจกรรมที่นักเรียนได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษา เช่น นำสุนทรพจน์ของผู้นำและผู้มีชื่อเสียงที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนให้นักเรียนฟังบ่อยๆ ครูชาวต่างชาติแนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเบื้องต้น และตอบคำถามจากเรื่องที่น่าสนใจ 2) ทักษะการพูด นักเรียนไม่ทราบจะเริ่มต้นพูดอะไร อย่างไร ครูจึงใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วย What, Where, When, Why, และ How กระตุ้นความรู้เดิมและกระตุ้นให้นักเรียนพูด นักเรียนคิดคำศัพท์ไม่ออกจึงแนะนำให้นักเรียนจดคำพูดหรือคำถามเตรียมตัวล่วงหน้าเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการสนทนาในแต่ละเรื่อง และนักเรียนออกเสียง (accent) ที่ถูกต้องไม่ได้ ครูส่งเสริมนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษคล่อง และนักเรียนโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศ พูดทักทายกับครูและเพื่อนนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ 3) ทักษะการอ่าน นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก อ่านแล้วไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ อ่านจับประเด็นไม่ได้ อ่านเชิงวิเคราะห์ไม่ได้ ครูแนะนำให้ไปปรึกษากับเพื่อนที่เก่งกว่าหรือไปฝึกกับครู ครูจะสอนการอ่านมากกว่าทักษะอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะนี้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน ครูให้บทอ่านตามหนังสือเรียนเป็นส่วนใหญ่ และให้บทอ่านที่มีเนื้อหาเป็นบริบทไทยและท้องถิ่นบ้างตามเทศกาลต่างๆ การท่องคำศัพท์ช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์และส่งเสริมทักษะในการอ่านเรื่องให้เข้าใจมากขึ้น 4) ทักษะการเขียน นักเรียนเขียนผิดไวยากรณ์ เลือกรูปคำไม่ถูก เขียนวกไปวนมาไม่สื่อความหมาย และเขียนสรุปความไม่ได้ ครูแนะนำให้ไปทบทวนไวยากรณ์และฝึกเขียนบ่อยๆ จากประโยคสั้นๆ

ไปยังประโยคซับซ้อน และตามด้วยเขียนเป็นย่อหน้า แล้วเขียนสรุปความ และแลกเปลี่ยนตรวจสอบกับเพื่อนคู่ก่อนที่จะส่งครู

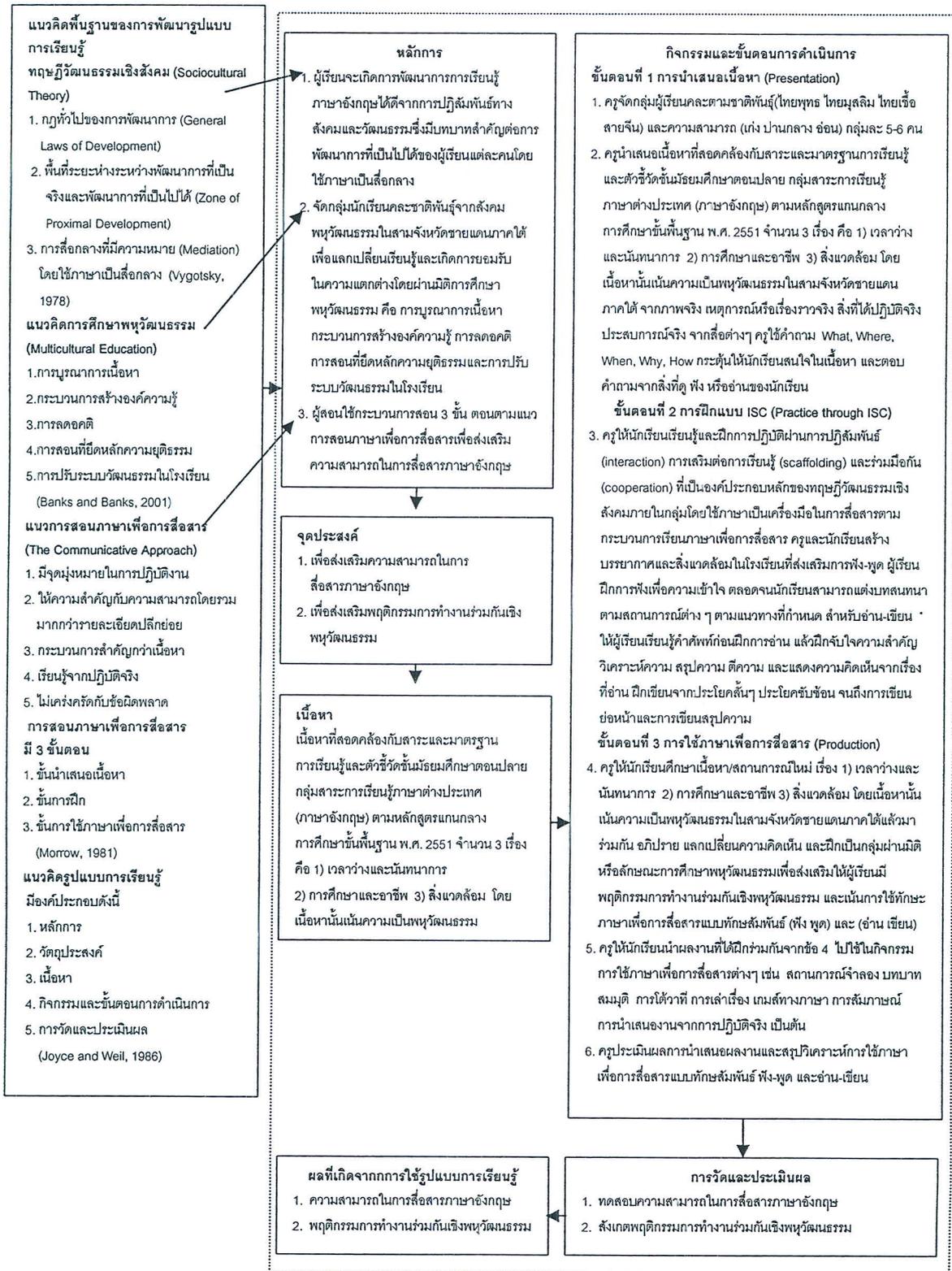
1.3 แนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่าครูต้องสร้างบรรยากาศในโรงเรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ครูสอนเนื้อหาที่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน เป็นการเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสที่นักเรียนจะได้เห็นความสัมพันธ์ และความสำคัญของการเรียนภาษาจากสิ่งใกล้ตัว อาจจะเป็นการแสดงละครที่สะท้อนถึงที่มาและปัญหาตลอดจนแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง ผ่านการฟังเพลง การแสดงบทบาทสมมุติ การพูดกับเจ้าของภาษาและผู้รู้ภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงที่เน้นการสัมผัสภาษาและการสนทนาภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษทั้งในและต่างประเทศ นักเรียนจะปฏิบัติตามกิจกรรมเมื่อครูหรือผู้ใหญ่ชี้แนะแนวทาง และกำหนดกฎเกณฑ์/บังคับให้ใช้ภาษาอังกฤษ และครูจัดกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ครูจัดเพื่อนนักเรียนที่ไปโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศช่วยสอนวัฒนธรรมการใช้ภาษาให้กับเพื่อน และเป็นผู้ช่วยครูสอนในบางโอกาส สำหรับการสอนในแต่ละเนื้อหาเช่น เรื่องสิ่งแวดล้อม ครูสอนโดยใช้ภาพจริง เหตุการณ์จริง ปฏิบัติจริง และประสบการณ์จริง ครูให้นักเรียนชมวีดิทัศน์การทำลายสิ่งแวดล้อมและวิเคราะห์ผลกระทบของการทำลายสิ่งแวดล้อมร่วมกัน สืบรวจพฤติกรรมกรรมการประหยัดพลังงานและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำหรับเรื่องเวลาว่างและนันทนาการครูให้นักเรียนจัดกิจกรรมบันเทิงร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเรื่องการศึกษาและอาชีพ ครูให้นักเรียนจัดกิจกรรมการทำอาหารจากพืชและผลผลิตทางการเกษตรที่มีอยู่ในโรงเรียน แล้วฝึกการจำหน่ายอาหารที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ และสอนมารยาทในการรับประทานอาหารในรูปแบบต่างๆ ตามสถานประกอบการด้วย

2. ผลการสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า

2.1 ผลการสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการสร้างได้รูปแบบการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินการ และการวัดและประเมินผล เนื้อหาประกอบด้วย 3 หน่วย คือ เวลาว่างและนันทนาการ การศึกษาและอาชีพ สิ่งแวดล้อม ดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบ (PP_{ISC}P Model) ประกอบด้วย ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นการฝึก

แบบ ISC (Practice through ISC) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ซึ่งผลการสร้าง
รูปแบบการเรียนรู้ฯ ปรากฏเป็นแผนภูมิ ดังต่อไปนี้

รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมฯ (PP_{isc}P)

ภาพ 5 รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมฯ

2.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญพบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นโดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, S.D = .44)

2.3 ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญพบว่า คู่มือการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นโดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.73$, S.D = .39)

2.4 ผลการหาค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลด้านทักษะสัมพันธภาพ-พูด เท่ากับ 0.58 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.00 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลทักษะสัมพันธภาพอ่าน-เขียน เท่ากับ 0.59 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 59.00

3. ผลการใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า

3.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) และ(อ่าน-เขียน) หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ผลการศึกษาพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด พฤติกรรมที่ปรากฏมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ ผลการสังเกตพฤติกรรมครั้งสุดท้ายครั้งที่ 5 ปรากฏพฤติกรรมทั้ง 5 ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด ตั้งแต่ร้อยละ 81.58-96.71

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่าความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$, S.D = .46)

อภิปรายผล

จากการดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่ามีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. จากผลการศึกษาสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และแนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้วิธีการจัดสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) แยกเป็น 3 กลุ่ม โดยสนทนาในประเด็นสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และแนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สรุปรวมกันทั้ง 3 กลุ่ม ได้ผลสรุป ดังนี้

1.1 สภาพบริบทของผู้เรียน พบว่านักเรียนเรียนตามตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ใช้เนื้อหา กิจกรรม และสื่อที่หลากหลาย นักเรียนใช้วิธีการฝึก จากเพื่อนที่เก่งและมีประสบการณ์มากกว่า ทำแบบฝึกหัด และใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองหรือ สถานการณ์จริง ฝึกจากการอ่านหนังสือนอกเวลา (External Reading) และเข้าร่วมกิจกรรมทาง วิชาการต่างๆ ที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน นักเรียนไทยมุสลิมส่วนหนึ่งมีความ กระตือรือร้นน้อย ไม่ให้ความสำคัญกับการเรียน ทั้งๆ ที่มีต้นทุนการออกเสียงทางชาติ และ อีกส่วนหนึ่งใช้จุดแข็งทางการออกเสียงสร้างความมั่นใจในการเรียนและเป็นผู้ฝึกให้เพื่อนนักเรียน คนอื่นๆ และนักเรียนไทยมุสลิมบางครอบครัวจะฝึกพูดภาษาอังกฤษภายในบ้าน สำหรับกลุ่ม นักเรียนไทยจีนมีแรงขับและแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้นสูง ใช้ความชอบส่วนตัว ศึกษาภาษาจีน จากครอบครัวบ้าง ซึ่งภาษาจีนหรือภาษาที่หนึ่งของพ่อแม่ที่ใช้อยู่ที่บ้านช่วยในการออกเสียง ภาษาอังกฤษได้ดี สำหรับนักเรียนไทยพุทธที่ชอบภาษาอังกฤษเป็นการชอบส่วนตัว เห็นประโยชน์ ของภาษาอังกฤษ ภาษาท้องถิ่นได้ของนักเรียนจะรบกวนการใช้ภาษาอังกฤษบ้างแต่ไม่มาก และ นักเรียนไทยพุทธมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษที่บ้านน้อยมาก นักเรียนให้ความเห็นว่าต้องการให้แทรก วัฒนธรรมท้องถิ่นเข้าไปในเนื้อหาที่เรียนจะได้ศึกษาสิ่งที่อยู่รอบข้างและสามารถสื่อสารกับคนที่อยู่

ต่างถิ่นได้ถูกต้อง เพราะได้เรียนเรื่องราวที่อยู่ในท้องถิ่นของตนทำให้เข้าใจและเพิ่มคำศัพท์ในเรื่องดังกล่าวให้กับตนเองมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัฐิมดี อาพัทธนานนท์ (2554) ที่มีผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างคำนึงถึงวัฒนธรรมของผู้เรียนในการกำหนดนโยบาย และมีการปฏิบัติที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน แต่เมื่อพิจารณาตามกรอบแนวคิดของ พหุวัฒนธรรมศึกษา นโยบายและการปฏิบัติเช่นนี้ของโรงเรียนไม่ทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมเท่าใดนัก เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนยังเป็นไปเพื่อการสอบและไม่ได้ใช้วัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นสื่อในการเรียนรู้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บรรจง ฟ้ารุ่งแสง และคณะ (2549) ที่มีผลการวิจัยพบว่า การศึกษาของผู้คนในชายแดนได้ผูกพันกับวัฒนธรรมที่สืบทอดจากเชื้อชาติอันเป็นส่วนหนึ่งของภูมิความรู้ของคนในท้องถิ่น ดังนั้นองค์ความรู้ในสังคมจึงบ่งบอกอัตลักษณ์วัฒนธรรมที่หลากหลายระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ร่วมกันและองค์ความรู้ดังกล่าวในสังคมมีการพัฒนาผ่านระบบการศึกษาในสังคมสมัยใหม่ซึ่งรัฐและประชาชนควรมีบทบาทร่วมในกระบวนการพัฒนาองค์ความรู้ พหุวัฒนธรรมศึกษาท้องถิ่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปองรัตน์ ศรีสืบ (2553) ที่มีผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะของการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น โดยเฉพาะทักษะการพูดและการอ่าน และนักเรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายในชั้นเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พินิจ ขำวง (2551) ที่มีผลการวิจัยพบว่าแนวคิดจากวิถีประจำวันเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล สิ่งแวดล้อมในชุมชนหรือบริบททางสังคมมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของผู้เรียน ในทางตรงกันข้ามแนวคิดทางวิทยาศาสตร์เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์และศึกษาอย่างมีระบบในห้องเรียน เพื่อให้การเรียนรู้วิทยาศาสตร์มีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนในห้องเรียนจึงต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับบริบทในชีวิตจริงของผู้เรียน นั่นคือแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ที่นักเรียนเรียนในโรงเรียนมีความหมายต่อชีวิตจริงของผู้เรียนนั่นเองและสอดคล้องกับการวิจัยของ สวีวินี และคณะ (Sweeney, et al., 2008) ที่มีผลการวิจัยพบว่า การทำงานเป็นกลุ่มช่วยพัฒนาทักษะระหว่างบุคคล การร่วมมือกันทำงานในบริบทที่ต่างวัฒนธรรม และการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์ สำหรับประสิทธิภาพการเรียนรู้เป็นกลุ่มนอกจากจะสามารถถ่ายโอนความรู้และนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ได้แล้ว การเรียนการสอนต้องอาศัยการเตรียมความพร้อมของครูผู้สอนและคำแนะนำต่างๆ จากครูผู้สอนอย่างดียิ่งอีกด้วย

1.2 ปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถแบ่งออกเป็น 4 ทักษะย่อย คือ 1) ทักษะการฟัง นักเรียนฟังบทสนทนาไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ฟังสำเนียงการออกเสียง (accent) ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนไม่เหมือนกันซึ่งหลากหลายมาก วิธีแก้ปัญหาคือให้นักเรียนท่องคำศัพท์เพื่อให้คุ้นเคยกับการออกเสียงคำศัพท์ หากดูภาพยนตร์ VCD เจ้าของภาษาต้องให้นักเรียนดูซ้ำหลายๆ ครั้ง นอกจากนี้ให้นักเรียนดูคำถามในแบบฝึกหัดก่อนการฟัง เพื่อช่วยให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่ายขึ้น จัดกิจกรรมที่นักเรียนได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษา เช่น นำสุนทรพจน์ของผู้นำและผู้มีชื่อเสียงที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนให้นักเรียนฟังบ่อยๆ ครูชาวต่างชาติแนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเบื้องต้น และตอบคำถามจากเรื่องที่นำเสนอใจ 2) ทักษะการพูด นักเรียนไม่ทราบจะเริ่มต้นพูดอะไร อย่างไร ครูจึงใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วย What, Where, When, Why, และ How กระตุ้นความรู้เดิมและกระตุ้นให้นักเรียนพูด นักเรียนคิดคำศัพท์ไม่ออกจึงแนะนำให้นักเรียนจดคำพูดหรือคำถามเตรียมตัวล่วงหน้าเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการสนทนาในแต่ละเรื่อง และนักเรียนออกเสียง (accent) ที่ถูกต้องไม่ได้ ครูส่งเสริมนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษคล่อง และนักเรียนโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศ พูดทักทายกับครูและเพื่อนนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ 3) ทักษะการอ่าน นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก อ่านแล้วไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ อ่านจับประเด็นไม่ได้ อ่านเชิงวิเคราะห์ไม่ได้ ครูแนะนำให้ไปปรึกษากับเพื่อนที่เก่งกว่าหรือไปฝึกกับครู ครูจะสอนการอ่านทั่วไปมากกว่าการอ่านคิดวิเคราะห์ ครูใช้บทอ่านตามหนังสือเรียนเป็นส่วนใหญ่ และใช้บทอ่านที่มีเนื้อหาเป็นบริบทไทยและท้องถิ่นบ้างตามเทศกาลต่างๆ การท่องคำศัพท์ช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์และส่งเสริมทักษะในการอ่านเรื่องให้เข้าใจมากขึ้น 4) ทักษะการเขียน นักเรียนเขียนผิดไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่ถูก เขียนวกไปวนมาไม่สื่อความหมาย และเขียนสรุปความไม่ได้ ครูแนะนำให้บททวนไวยากรณ์และฝึกเขียนบ่อยๆ จากประโยคสั้นๆ ไปยังประโยคซับซ้อน และตามด้วยเขียนเป็นย่อหน้า แล้วเขียนสรุปความ และแลกเปลี่ยนตรวจสอบกับเพื่อนดูก่อนที่จะส่งครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริยงค์ ลิ้มสังกาศ (2553) ที่มีผลการวิจัยพบว่าระบบการแบ่งความของกลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษต่ำได้รับอิทธิพลปัจจัยเดียวกันคือ อิทธิพลจากภาษาแม่ (L1 transfer) และการสรุปเกินการ (overgeneralization) อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูงมีระบบการแบ่งความที่ใกล้เคียงกับระบบการแบ่งความของเจ้าของภาษาอังกฤษมากกว่า และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา ล่าพันธุ์ (2538) ที่มีผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถสรุปได้เป็น 3 ประเด็น คือ 1) อิทธิพลของลักษณะหรือโครงสร้างของภาษา

ตนเองที่มีต่อภาษาต่างประเทศ ถึงแม้ว่าภาษามลายูท้องถิ่นจะมีคำศัพท์หลายคำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่ได้มีส่วนช่วยในเรื่องของทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่าไรนัก เพราะนักเรียนยังอ่านได้ช้าและจับใจความสำคัญไม่ได้ดี ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากนักเรียนจะต้องจำคำศัพท์ทั้งภาษาไทย ภาษามลายู และภาษาอังกฤษไปพร้อมๆ กัน เมื่ออ่านภาษาอังกฤษนักเรียนยังไม่สามารถติดตามเป็นภาษาอังกฤษได้ อาจจะแปลเป็นภาษาไทยก่อนทำให้มีกระบวนการที่ซับซ้อนขึ้น 2) อิทธิพลทางด้านสังคม นักเรียนยังไม่เห็นความสัมพันธ์ของการเรียนภาษาอังกฤษกับชีวิตของเขา นักเรียนจะเห็นความสำคัญของภาษาอาหรับและภาษามลายูมากกว่าภาษาอังกฤษ 3) อิทธิพลทางด้านจิตวิทยา นักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากนักเรียนไม่รู้จุดมุ่งหมายในการเรียน อย่างไรก็ตามยังมีนักเรียนส่วนหนึ่งจะเห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนส่วนนี้ประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน

1.3 แนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่าครูต้องสร้างบรรยากาศในโรงเรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ครูสอนเนื้อหาที่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน เป็นการเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสที่นักเรียนจะได้เห็นความสัมพันธ์ และความสำคัญของการเรียนภาษาจากสิ่งใกล้ตัว อาจจะเป็นการแสดงละครที่สะท้อนถึงที่มาและปัญหาตลอดจนแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง ผ่านการฟังเพลง การแสดงบทบาทสมมติ การพูดกับเจ้าของภาษาและผู้รู้ภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงที่เน้นการสัมผัสภาษาและการสนทนาภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษทั้งในและต่างประเทศ นักเรียนจะปฏิบัติตามกิจกรรมเมื่อครูหรือผู้ใหญ่ชี้แนะแนวทาง และกำหนดกฎเกณฑ์/บังคับให้ใช้ภาษาอังกฤษ และครูจัดกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ครูจัดเพื่อนนักเรียนที่ไปโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศช่วยสอนวัฒนธรรมการใช้ภาษาให้กับเพื่อน และเป็นผู้ช่วยครูสอนในบางโอกาส สำหรับการสอนในแต่ละเนื้อหาเช่น เรื่องสิ่งแวดล้อม ครูสอนโดยใช้ภาพจริง เหตุการณ์จริง ปฏิบัติจริง และประสบการณ์จริง ครูให้นักเรียนชม VCD การทำลายสิ่งแวดล้อมและวิเคราะห์ผลกระทบของการทำลายสิ่งแวดล้อมร่วมกัน สัมผัสพฤติกรรมกรรมการประหยัดพลังงานและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม สำหรับเรื่องเวลาว่างและนันทนาการครูให้นักเรียนจัดกิจกรรมบันเทิงร่วมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเรื่องการศึกษาและอาชีพ ครูให้นักเรียนจัดกิจกรรมการทำอาหารจากพืชและผลผลิตทางการเกษตรที่มีอยู่ในโรงเรียน แล้วฝึกการจำหน่ายอาหารที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ และสอนมารยาทในการรับประทานอาหารในรูปแบบต่างๆ ตามสถานประกอบการด้วย

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยูโสบ บุญสุข (2551) ที่มีผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (ปอเนาะ) ในจังหวัดภาคใต้ ถนัดที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบกลุ่ม นักเรียนเกิดความเข้าใจ จดจำข้อมูลเกี่ยวข้องกับการเรียนมากขึ้นเมื่อมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนีย์ หนักทอง (2553) ที่พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากเรียนด้วยการใช้ละครเป็นฐานประกอบด้วย การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงสด และการจำลองสถานการณ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศา เบญจรัตน์นันทน์ และคณะ (2552) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา และช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูดจะเป็นไปในรูปแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของบทเรียนซึ่งควรสอดคล้องและใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริง และหากเป็นไปได้การเลือกเนื้อหาให้ตรงกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตจริง กิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ได้แก่ การฝึกออกเสียง เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และทัศนศึกษา สื่อการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ตุรุก (Turuk, 2008) ที่มีผลการวิจัยพบว่า ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมของ Vygotsky มีผลอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน ทฤษฎีนี้ได้ส่งเสริมการเรียนรู้รวมถึงการเรียนภาษาที่สอง การเข้าร่วมกิจกรรมที่สะท้อนความเป็นไปของสังคมที่ตนอาศัยอยู่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง การสอนแนวนี้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาภาษาที่สองและควรผลักดันการพัฒนาการเข้าสู่ขั้นตอนของ ZPD ที่อยู่นอกเหนือจากความสามารถที่เป็นจริงของนักเรียนที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การเรียนรู้ในบริบทการเรียนภาษาที่สองควรเรียนผ่านกระบวนการให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือกัน ไม่ใช่การเรียนรู้ตามลำพังที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ จากผู้อื่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซิลการ์ (Zilgari, 2008) ที่พบว่า หากครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีการหารือด้วยวาจาในชั้นเรียน คิดประเด็นใหม่ๆ และรับผิดชอบงานตามบทบาทหน้าที่ของตนที่ได้รับมอบหมายทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนมีความสนุกสนาน วิริมี และสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนที่ค่อนข้างเงิบและไม่กล้าที่จะแสดงออกการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ครูก็สามารถกระตุ้นให้นักเรียนดังกล่าวมีการปฏิสัมพันธ์กันจะดีกว่าคอยให้นักเรียนเป็นผู้ตอบคำถามเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ภาษาเป็น

เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของความคิดสร้างสรรค์ และสามารถกำหนดรูปแบบของการสื่อสารให้สอดคล้องกับบริบท การใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์เป็นบทบาทสำคัญที่ให้ผู้เรียนสนใจในเรื่องที่เรียน และส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย การเรียนรู้ภาษาให้มีความหมายควรสอดคล้องกับความรู้ในระหว่างการสนทนาระหว่างกัน โดยใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อการสอน บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สื่อจริง รวมทั้งแบบฝึกหัด และหนังสือเรียนก็จะเป็นประโยชน์และช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี การสื่อสารที่ไม่เข้าใจกันในการสนทนาของคุณสนทนาทั้งในบริบทสังคมจริงและสถานการณ์จำลองในห้องเรียนก็ปรากฏอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นการจัดสถานการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมทำให้ปัญหาการสื่อสารต่างๆ ลดลงได้โดยเฉพาะในสถานการณ์บทบาทสมมติในห้องเรียนที่ครูสามารถปรับและสร้างบริบทที่สอดคล้องสำหรับการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนได้

2. จากผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบคือ 1) หลักการ 2) จุดประสงค์ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินการ และ 5) การวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารินทร์ แก้ววโร (2554, หน้า 11-30) ที่พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นใช้แนวคิดสำคัญของการจัดการศึกษาตามแนวพระบรมราโชวาทที่เน้นว่าการให้การศึกษาจะต้องช่วยให้บุคคลค้นพบวิธีการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เหมาะสม ไปสู่ความเจริญและความสุขตามอัตภาพ และการจัดการเรียนรู้ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในพระราชดำริพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลฯ ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธิปัญญานิยมตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา ทฤษฎีประมวลสารสนเทศและใช้แนวคิดของรูปแบบการสอนและหลักการนำเสนอรูปแบบการสอนของจอยส์ และเวลล์ สำหรับรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาได้นำแนวคิดของไวคอตสกีที่ว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและผู้ที่มีความสามารถมากกว่า และสอดคล้องกับแนวคิดของ (Rivers, 1994) การปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นได้ทั้งการพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา และพยายามในการสร้างความเข้าใจในความคิดเห็นของคนอื่นโดยคนที่อยู่ในสถานการณ์ปฏิสัมพันธ์จะพยายามสร้างความเข้าใจหรือตีความร่วมกันผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางภาษา และใช้แนวคิดรูปแบบการสอนและการนำเสนอรูปแบบการสอนของ จอยส์ และเวลล์ (Joyce and Weil, 2009) องค์ประกอบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบ แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เป็นฐานในการพัฒนาหลักการของรูปแบบ วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ กระบวนการ

จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระบบสังคม หลักปฏิสัมพันธ์ ระบบสนับสนุน ผลที่เกิดกับผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม และการนำรูปแบบไปใช้ นอกจากนี้ เนื้อหาของรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 หน่วย ประกอบด้วย 1) เวลาว่างและนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อม ใช้เวลาในการเรียน หน่วยละ 8 ชั่วโมง แต่หน่วยจะเน้นกิจกรรมฟัง-พูด 4 ชั่วโมง และอ่าน-เขียน 4 ชั่วโมง รวม 24 ชั่วโมง และมีการทดสอบก่อนเรียน 3 ชั่วโมง และหลังเรียน 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นเป็น 30 ชั่วโมง เนื้อหาของหน่วยที่ 1 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการฟัง-พูด อ่าน-เขียน เรื่องเวลาว่างและนันทนาการในสังคมพหุวัฒนธรรม เนื้อหาหน่วยที่ 2 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการฟัง-พูด อ่าน-เขียน เรื่องการศึกษาและอาชีพในสังคมพหุวัฒนธรรม หน่วยที่ 3 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการฟัง-พูด อ่าน-เขียน เรื่องสิ่งแวดล้อมในสังคมพหุวัฒนธรรม เนื้อหาทั้ง 3 เรื่องสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทักษะฟัง-พูดสอดคล้องกับมาตรฐาน ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 1 และ 5 มาตรฐาน ต 1.3 ตัวชี้วัดที่ 1 มาตรฐาน ต 2.1 ตัวชี้วัดที่ 1 มาตรฐาน ต 4.1 ตัวชี้วัดที่ 1 และทักษะอ่าน-เขียน สอดคล้องกับ มาตรฐาน ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 มาตรฐาน ต 1.3 ตัวชี้วัดที่ 2 มาตรฐาน ต 3.1 ตัวชี้วัดที่ 1 เน้นเนื้อหาที่เป็นพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ใกล้ตัวนักเรียนมากที่สุด สามารถจูงใจให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักเรียนและอยากอ่านมากขึ้น โดยเริ่มจากเนื้อหาในหน่วยที่ 1 ที่เกี่ยวข้องกับเวลาว่างและนันทนาการ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มนุษย์กำหนดขึ้นมาเพื่อสร้างความผ่อนคลาย เพลิดเพลิน ซึ่งหน่วยนี้มีเป้าหมายให้นักเรียนเข้าใจวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่เน้นความบันเทิงของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื้อหาในหน่วยที่ 2 เกี่ยวข้องกับการศึกษาและอาชีพในสังคมพหุวัฒนธรรมที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกสังคมเพื่อเป็นฐานและหลักประกันให้มนุษย์รู้ เข้าใจ รับผิดชอบชีวิตและมีความมั่นคงในการดำรงชีวิต เนื้อหาในหน่วยที่ 3 เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นแต่ละพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ มนุษย์จำเป็นต้องอนุรักษ์รักษาสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ดั้งเดิมให้คงอยู่ในพื้นที่ตลอดไป นอกจากนี้ นักเรียนได้เข้าใจเนื้อหาเกี่ยวกับทั้งสามหน่วยนี้แล้ว นักเรียนยังได้ฝึกภาษาอังกฤษผ่านสื่อและกิจกรรมทางภาษาที่บูรณาการในรูปของการสนทนา การแสดงบทบาทสมมุติ การสัมภาษณ์ และกิจกรรมอื่นๆ โดยใช้ภาษาน้ำเสียง กริยาท่าทาง เหมาะสมกับระดับบุคคล โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในการสื่อสารทั้งในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง นอกจากนี้แล้ว นักเรียนได้ฝึกการอ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ แสดงความคิดเห็น ร่วมกันอภิปราย และเขียนสรุปความโดยเน้นการฝึกแบบทักษะสัมพันธ์ ฟัง-พูด และอ่าน-เขียนในทุกหน่วยด้วย

ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้และกำหนดให้มีเนื้อหา 3 หน่วย และใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวม 30 ชั่วโมงนั้น เนื่องจากว่า การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด การอ่าน-เขียน เพื่อการสื่อสารจำเป็นจะต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักการตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมและหลักการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ว่า การพัฒนาวัฒนธรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่มีจุดเริ่มต้นจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมและตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นความสำคัญ โดยครูผู้สอนต้องจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับในความสำคัญทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไวโกตสกี (Vygotsky, 1997, p. 163) ที่กล่าวว่า กฎพื้นฐานของพัฒนาการทางวัฒนธรรม ความจำ การสร้างมโนทัศน์ และความปรารถนาในการพัฒนาวัฒนธรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่มีจุดเริ่มต้นจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ตกทอดจากบรรพบุรุษและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันระหว่างสังคมต่างๆ ในปัจจุบันผ่านประสบการณ์ที่แต่ละคนต่างได้รับและร่วมกันแปรสภาพเป็นคุณลักษณะทางจิตใจของแต่ละบุคคลในที่สุด และในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม 3 ขั้น ตามรูปแบบการเรียนรู้แบบ PP_{isc}P ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งชื่อรูปแบบนี้ว่า PP_{isc}P Model ประกอบด้วยขั้นตอน 3 ขั้น เริ่มจากขั้นตอนที่ 1 การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูจัดกลุ่มผู้เรียนคละตามชาติพันธุ์ (ไทยพุทธ ไทยมุสลิม ไทยเชื้อสายจีน) และความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 5-6 คน และครูนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จำนวน 3 เรื่อง คือ 1) เวลาว่างและนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อม โดยเนื้อหานั้นเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ใช้ภาพจริง เหตุการณ์หรือเรื่องราวจริง ปฏิบัติจริง ประสบการณ์จริง จากสื่อต่างๆ ครูใช้คำถาม What, Where, When, Why, How กระตุ้นให้นักเรียนสนใจในเนื้อหา และตอบคำถามจากสิ่งที่ดู ฟัง หรืออ่านของนักเรียน ขั้นตอนที่ 2 การฝึกแบบ ISC (Practice through ISC) โดยครูให้นักเรียนเรียนรู้และฝึกการปฏิบัติผ่านการปฏิสัมพันธ์ (interaction) การเสริมต่อการเรียนรู้ (scaffolding) และร่วมมือกัน (cooperation) ที่เป็นองค์ประกอบหลักของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมภายในกลุ่ม โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารตามกระบวนการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูและนักเรียนสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งเสริมการฟัง-พูด ผู้เรียนฝึกการฟังเพื่อความเข้าใจ

ตลอดจนนักเรียนสามารถแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ตามแนวทางที่กำหนด สำหรับอ่าน-เขียน ให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ก่อนฝึกการอ่าน แล้วฝึกจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ฝึกเขียนจากประโยคสั้นๆ ประโยคซับซ้อน จนถึงการเขียนย่อหน้าและการเขียนสรุปความ ขั้นตอนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) โดยครูให้นักเรียนศึกษาเนื้อหา/สถานการณ์ใหม่ เรื่อง 1) เวลาว่างและนันทนาการ 2) การศึกษาและอาชีพ 3) สิ่งแวดล้อม โดยเนื้อหานั้นเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แล้วมาร่วมกัน อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และฝึกเป็นกลุ่มผ่านมิติหรือลักษณะการศึกษาพหุวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม และเน้นการใช้ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารแบบทักษะสัมพันธ์ (ฟัง พูด) และ (อ่าน เขียน) ต่อจากนั้น ครูให้นักเรียนนำผลงานที่ได้ฝึกมาร่วมกันไปใช้ในกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต่างๆ เช่น สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ การโต้วาที การเล่าเรื่อง เกมส์ทางภาษา การสัมภาษณ์ การนำเสนอจากการทำงานจริง และสุดท้ายครูประเมินผลการนำเสนอผลงานและสรุปวิเคราะห์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบทักษะสัมพันธ์ ฟัง-พูด และอ่าน-เขียน

จากผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ที่พบว่าการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดประสงค์ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินการ และ 5) การวัดและประเมินผล นั้นยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ อารีย์ ปริดีกุล (2553); ลภัสรดา จูเมฆา (2555) ที่พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดประสงค์ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรม และ 5) การวัดและประเมินผล เช่นเดียวกัน

เมื่อทำการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 8 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน ด้านการวัดและประเมินผล 1 คน ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา 1 คน และศึกษานิเทศก์ 2 คน ผลการประเมินพบว่า รายละเอียดของรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุด อาจจะเป็นเพราะว่าองค์ประกอบต่างๆ ได้มาจากการสังเคราะห์แนวคิดของนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ กันเตอร์ อีสเตอร์ส และชวับ; จอยซ์ และเวล; เอกเกิน และคัวซ์ค (Gunter, Esters and Schwab, 1995; Joyce and Weil, 1996; Eggen and Kauchak,

2001) จนได้องค์ประกอบครบทั้ง 5 องค์ประกอบดังกล่าวซึ่งรายละเอียดเนื้อหาของแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 8 ท่านได้ประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ผลการประเมินพบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยสามารถนำรูปแบบการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ไปทดลองนำร่องกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) ซึ่งพบว่าค่าดัชนีประสิทธิผล (ทักษะสัมพันธ์ฟัง-พูด) อยู่ที่ .58 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 58.00 ค่าดัชนีประสิทธิผล (ทักษะสัมพันธ์อ่าน-เขียน) อยู่ที่ .59 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนร้อยละ 59.00 อาจจะมาจากสาเหตุที่รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมนำไปส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้รับการพัฒนาให้มีกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทั้งฟัง-พูด และอ่าน-เขียน โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์จาก แนวคิดและทฤษฎีมาผสมผสาน ได้แก่ ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมนำของ ไวกอตสกี (Vygotsky, 1978) แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของ มอร์โร (Morrow, 1981) แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ของ แบงก์ (Banks, 1993) และแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ของ จอยซ์ และเวล (Joyce and Weil, 1986) เพื่อสังเคราะห์ให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการที่เรียกว่า PP_{isc}P โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ สาระ มาตรฐาน และตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทักษะฟัง-พูดสอดคล้องกับ มาตรฐาน ต 1. 2 ตัวชี้วัดที่ 1 และ 5 มาตรฐาน ต 1.3 ตัวชี้วัดที่ 1 มาตรฐาน ต 2.1 ตัวชี้วัดที่ 1 มาตรฐาน ต 4.1 ตัวชี้วัดที่ 1 และทักษะอ่าน-เขียนสอดคล้องกับ มาตรฐาน ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 มาตรฐาน ต 1.3 ตัวชี้วัดที่ 2 มาตรฐาน ต 3.1 ตัวชี้วัดที่ 1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ที่เน้น การสนทนา พูดตามความรู้สึก แสดงความคิดเห็น ใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทาง เหมาะสมกับระดับบุคคล โอกาสและสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองได้ อ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความและแสดงความคิดเห็น และเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องราวต่างๆ ที่มีเนื้อหาเน้นความเป็นพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และสร้างจุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ที่สอดคล้องกับมาตรฐาน และตัวชี้วัด โดยผ่านการให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา และการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้มั่นใจในความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองนำร่อง หรือกลุ่ม (try out) ได้ปฏิบัติกิจกรรมครบตามขั้นตอนทุกอย่าง ทำให้นักเรียนมี

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้ค่าดัชนีประสิทธิผลอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำรูปแบบไปทดลองจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิน (Jin, 2007) ที่พบว่าการปรับวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เนื้อหาที่เป็นบริบทของประเทศจีนให้ทันสมัยไม่ใช่บริบทสังคมตะวันตกที่ไกลตัวจากนักเรียนในประเทศจีนมาใช้ สามารถพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น

3. จากผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งฟัง-พูด และอ่าน-เขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ให้ผลทำนองเดียวกับอารีย์ ปริดีกุล (2554) ที่มีผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของชินะพัฒน์ ชื่นแด่ขุ่ม (2542) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้กระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวก็อตสกี มีคะแนนทักษะทางภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีคะแนนทักษะทางภาษาไทยหลังเรียนและความคงอยู่ของทักษะทางภาษาไทยแตกต่างจากกลุ่มควบคุม ส่วนผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุม (สอนแบบเน้นกระบวนการ) กับกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม (กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีจัดกลุ่มแบบยืดหยุ่น แบบแลกเปลี่ยนบทบาท และแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะทางภาษาไทยด้านทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน แตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2549) ที่มีผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนการเขียนที่ใช้แนวคิดเรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการของไวก็อตสกี ประกอบด้วย 3 ระยะที่นำเอา ZPD ไปใช้เพื่อให้นักศึกษาวิเคราะห์ระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Development Level: ADL) ก่อนการสร้างความตระหนักในศักยภาพและปัญหาการเขียนของตนเอง ตลอดจนองค์ประกอบของการเขียนอนุเจต เพื่อจะนำไปใช้ในการพัฒนางานเขียนโดยมีผู้สอน เพื่อน แหล่งเรียนรู้ และเทคโนโลยีเข้าช่วย และต้องจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้สอนช่วยผู้เรียน และผู้เรียนช่วยตนเอง จนสามารถใช้พื้นที่รอยต่อพัฒนาการทำให้การเขียนของตนเองพัฒนาขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา(2543) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และพิจารณาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ การเล่าเรื่องจากภาพและการบรรยายภาพเพื่อหาความแตกต่างอยู่ในระดับดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เดอ กีเรโร และวิลลามิล (De Guerrero and Villamil, 2000) ที่มีผลการวิจัยพบว่าการช่วยเหลือที่ให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการตรวจสอบงานเขียน ทั้งที่เป็นวิธีการ กิจกรรม เครื่องมือ หรือกลยุทธ์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น และมีพัฒนาการที่สูงขึ้น และวิธีที่ดีที่สุดในการเสริมต่อการเรียนรู้คือ การช่วยเหลือจากคนโดยการใช้วิธีการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างเพื่อนด้วยกันหรือปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน

สำหรับพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมของนักเรียนจากการสังเกตครั้งที่ 5 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย นักเรียนแสดงพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมทั้ง 5 ประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือตั้งแต่ร้อยละ 81.58 – 96.71 ซึ่งเป็นการพัฒนาพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันเพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายบรรลุผลสำเร็จ และพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในกลุ่มหรือทำให้งานที่ได้รับไม่บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดหรืออาจจะล่าช้า เช่น พฤติกรรมย่อยไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เห็นด้วยกับวัฒนธรรมที่ต่างจากตน 3 ครั้งหลังสุดท้าย เต็มร้อยละเซนต์ (ดูตาราง 15) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้นักเรียนทุกกลุ่มชาติพันธุ์มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มมากที่สุด และให้นักเรียนที่มีความสามารถมากกว่าช่วยเหลือเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่าได้ช่วยเหลือกัน ซึ่งสังเกตจากที่นักเรียนเรียนเนื้อหาที่หลากหลายโดยแต่ละเรื่องนักเรียนจะมีความสามารถที่แตกต่างกัน นักเรียนบางคนถนัดที่จะเรียน และอธิบายในสิ่งที่ตนเองได้สัมผัสโดยตรงมากที่สุด สังเกตได้จากการปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวข้องโดยตรงกับคนจีน นักเรียนไทยจีนจะแสดงความคิดเห็นได้มากและเต็มที่ นักเรียนไทยพุทธและไทยมุสลิมก็จะแสดงออกพฤติกรรมเหมือนกันเมื่อได้เรียนในสิ่งที่ใกล้ตัวและคุ้นเคย นักเรียนจึงเกิดพฤติกรรมที่ช่วยเหลือกันเมื่อเพื่อนที่ต่างชาติพันธุ์ไม่มีข้อมูลที่จะอธิบายในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันเพื่อเป้าหมายเดียวกัน นักเรียนทุกคนจึงปรับตัวในการปฏิบัติงานกลุ่ม การสังเกตพฤติกรรมในครั้งที่ 1 นักเรียนยังสับสนบ้างเนื่องจากไม่ทราบจะเริ่มต้นอย่างไร เมื่อสมาชิกมีความต่างทั้งชาติพันธุ์และความสามารถ เพื่อไม่ให้เกิดการแสดงการครอบงำบุคคลอื่น ครูจำเป็นต้องบอกเป็นระยะๆ ให้นักเรียนทุกคนแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่โดยไม่นำประเด็นความต่างเป็นกำแพงกั้นการเรียนรู้ของนักเรียน ครูให้นักเรียนเปลี่ยนสมาชิกกลุ่มทุกครั้งเมื่อมีการเปลี่ยนเรื่องหรือเนื้อหาที่จะเรียนใหม่เพื่อให้นักเรียนมีความรู้สึกที่นักเรียนสามารถทำงานและสร้างความคุ้นชินว่านักเรียนสามารถที่จะทำงานร่วมกันกับใครก็ได้และพร้อมจะเรียนรู้ในทุกสถานการณ์ ผลการสังเกตพฤติกรรมครั้งที่ 5 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีการปรับและพัฒนาพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น หมายความว่า

นักเรียนมีความเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเองในการทำงานกลุ่มมากขึ้น ไม่แสดงพฤติกรรมย่อยที่ไม่เห็นด้วยกับวัฒนธรรมที่ต่างจากตนครบทุกคนร้อยเปอร์เซ็นต์ แสดงว่าการเรียนรู้ตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถทำงานร่วมกันในสภาพที่บริบทและภูมิหลังของสมาชิกภายในกลุ่มมีความแตกต่างแต่มีเป้าหมายเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิลุบล สีเทพ (2546) ที่มีผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมต่างๆ ในด้านการร่วมมือในการเรียนเพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้อยู่ในระดับดี พฤติกรรมด้านการให้ความร่วมมือในการเรียนมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอุปสรรคในการทำงานกลุ่มก็ปรับลดลงเหลือเพียงร้อยละ 0-14.29 และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ โอบาส เกาไศยาภรณ์ (2554) ที่มีผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้รูปแบบเครือข่ายสังคมเชิงเสมือนสำหรับห้องเรียนพหุวัฒนธรรมเพื่อการสร้างความรู้และความตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรมสำหรับนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการสร้างความรู้และคะแนนเฉลี่ยความตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภวรรณ เล็กวิไล (2539) ที่มีผลการวิจัยพบว่า การเรียนแบบร่วมมือและช่วยเหลือกัน ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนดีขึ้นเพราะเพื่อนที่เก่งกว่าจะคอยช่วยเหลือ แนะนำให้คำปรึกษา กับเพื่อนที่อ่อนกว่าทำให้เกิดความไว้วางใจกัน สร้างมิตรภาพที่ดีต่อกันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และคณะเภสัชศาสตร์มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันแตกต่างกันในประเด็นเกี่ยวกับการจัดการภายในกลุ่มและบรรยากาศในการทำงาน แต่นิสิตทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างของพฤติกรรมทางวาจาที่คล้ายคลึงกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูและคณะ (Xu, et al., 2008) ที่มีผลการวิจัยพบว่า ผลการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนและการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ English Language Learners (ELL) และนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเบื้องต้น (PES) ใช้รูปแบบการวิจัย Single-subject withdrawal design (ABA) และใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทั้งชั้นเรียนเป็นตัวแปรต้น ปรากฏว่าการสอนโดยเพื่อนทั้งชั้นมีประสิทธิภาพทั้งกลุ่ม ELL และ PES และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้ว การสอนโดยเพื่อนทั้งชั้นของกลุ่ม ELL มีประสิทธิภาพมากกว่ากลุ่ม PES ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมเชิงลบน้อยมาก

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎี วัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในด้านเนื้อหาของรูปแบบ ด้านกิจกรรม การเรียนรู้ตามรูปแบบ และด้านผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบ โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจ ต่อรูปแบบการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = .46) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการจัดการ เรียนการสอนตามรูปแบบนี้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบและมีการจัดการเรียนการสอนอย่าง ชัดเจนโดยใช้เนื้อหาที่เป็นพหุวัฒนธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดกิจกรรมให้นักเรียน ทำงานเป็นกลุ่มแบบคละชาติพันธุ์และความสามารถ นักเรียนที่มีความสามารถมากกว่าจะช่วย นักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าส่งผลให้นักเรียนทุกคนมีความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุปราณี ยะมงคล (2554) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบองค์รวม มีความพึงพอใจ ต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พรพรรณ นุญประเสริฐผล (2552) ที่มีผลการวิจัย นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการ จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์สำหรับ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

การดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนรู้ฯ ไปใช้

1. ตามที่ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ เริ่มต้นด้วยขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่เน้นความ เป็นพหุวัฒนธรรมเป็นตัวกระตุ้นทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้เพื่อก่อให้เกิดการสื่อสารที่มี ประสิทธิภาพ โดยผ่านขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) ด้วยการปฏิสัมพันธ์ (interaction) เป็นการ สอบถาม สื่อสารหรือพูดโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม การเสริมต่อการ เรียนรู้ (scaffolding) เป็นการรับความช่วยเหลือหรือแนะนำจากเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า เพื่อเป็นแนวทางในการหาคำตอบอย่างคร่าวๆ และการร่วมมือกัน (cooperation) เป็นการหา ข้อสรุปหรือคำตอบร่วมกันรวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องภายในกลุ่ม และมีขั้นตอนการใช้ภาษา

เพื่อการสื่อสาร (Production) ซึ่งเป็นการนำเสนอผลงานในรูปแบบการแสดงบทบาทสมมติสำหรับทักษะ(ฟัง-พูด) และนำเสนอผลงานการเขียนสรุปความสำหรับทักษะ(อ่าน-เขียน)

2. ควรให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษปรับเปลี่ยนเนื้อหาเป็นหัวข้ออื่นๆ นอกเหนือจากที่ระบุในงานวิจัยนี้ เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาได้ครบตามหลักสูตร

3. ควรให้ครูผู้สอนปรับเวลาที่ใช้ให้ยืดหยุ่นตามความเหมาะสมและความสามารถของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นอื่นๆ หลายระดับ

2. ควรพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในสังคมพหุวัฒนธรรมที่แตกต่างจากสังคมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

3. ควรพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมใช้กับรายวิชาอื่นๆ โดยเฉพาะวิชาสังคมศึกษา เป็นต้น